
Peus descalços sota la lluna d'agost

Autor: Joan Cavallé

Arola Editors

Col·lecció: Textos a part. Teatre contemporani, núm.58

Aquesta obra de Joan Cavallé, guanyadora de la primera edició del Premi 14 d'Abril de Teatre explica constants que poden passar en totes les guerres: l'assassinat horrible i gratuït d'una família per part de les forces d'ocupació, l'oblit de la gent del poble d'aquest crim i la recuperació de la memòria a través d'un fet circumstancial.

La peça teatral es mou entre la tragèdia i l'oratori –composició per ser dita que s'executa sense acció escènica- amb tocs humorístics que fan de contrapunt a l'aparat tràgic.

L'obra de teatre està plena de referents variadíssims, prova de les inquietuds intel·lectuals que mouen l'autor. Trobem la localització a l'Estany de la lluna que és un manlleu dels Motllats de les Muntanyes de Prades, paratge ben pròxim tan físicament com emocionalment a Cavallé. Hi ha referències literàries ben clares o somortes a Antígona, Èdip, Hamlet, Mirall trencat i a aquella escena tan famosa i inquietant d'un pel·lícula d'Alfred Hitchcock en què uns ocells s'ataquen entre ells. Això és el que jo he sabut veure.

L'autor, a propòsit de la lectura que els alumnes de 4t d'ESO i de 1r de Batxillerat van fer de la seva obra, va venir a l'Institut (Vidal i Barraquer de Tarragona) a fer una xerrada amb els alumnes. Una de les preguntes més recurrents fou quina era la font d'inspiració de la tragèdia. La resposta fou complexa: des de testimonis de soldats de guerres reals fins als relats de memòria històrica explicats de viva veu, passant per documentació sobre les guerres més properes en el temps...

Els alumnes van saber veure diferents nivells de llenguatge quan els personatges més còmics utilitzen un argot que té una relació, jo diria que directa, amb el llenguatge col·loquial del Camp de Tarragona.

El que va sorprendre més als lectors foren les escenes de violència explícita. I també les qüestions anaven adreçades al paper que feia l'Home de tots els temps que és una mena de narrador omniscient que fa de fil conductor dels esdeveniments sovint amb un llenguatge poètic.

L'oblit dels fets per part de la gent de poble també va interessar els joves lectors. La peça teatral precisament incideix en aquest aspecte ja que la tragèdia té dues vessants: una el crim

---

horrorós i l'altra el fet de desconèixer expressament la veritat, és a dir, oblidar. Hi ha una pregunta que resta oberta ¿cal dir sempre la veritat, encara que faci mal? És una manera de respondre a la qüestió plantejada després de la guerra civil quan la gent dels pobles tant d'un bàndol com de l'altre callaven després d'aquella experiència traumàtica. Joan Cavallé ens dóna una resposta: "La història està feta de records, però també d'oblits. Els pobles igual que les persones sovint són víctimes d'impressionants atacs d'amnèsia. En aquesta obra, precisament, he volgut preguntar-me per què passa, això. La resposta: recordar, de vegades, resulta massa dolorós."

Per acabar d'arrodonir la sessió els estudiants del Vidal i Barraquer van establir relació epistolar amb l'autor exposant-hi dubtes, cerques i inquietuds. Joan els va contestar amb una carta global on donava resposta a les qüestions plantejades.

La presència dels nostres autors als centres de secundària és una iniciativa del col·lectiu Escriptors de Camp de Tarragona. Cal que el camí iniciat continuï a fi i efecte d'atansar als estudiants la literatura que s'escriu ara i aquí.

JESÚS FIGUERES JOVÉ

Publicat al diari *El Punt* el 15 de març de 2010

<http://www.elpunt.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/145594-peus-descalcos-sota-la-lluna-dagost.html>